

Genesis 43

Claes Corneliszoon Moeyaert - *Josephs Schaffner findet den Kelch in Benjamins Sack*
(December 31, 1626)

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל
 לָמָּה הֲרַעַתְתֶּם לִי
 לְהַגִּיד לְאִישׁ הָעוֹד לָכֶם אֶחָד:

וַיֹּאמְרוּ
 שְׂאוֹל שְׂאֵל-הָאִישׁ לָנוּ וְלִמּוֹלֵדֵינוּ
 לֵאמֹר
 הָעוֹד אֲבִיכֶם חַי
 הֵישׁ לָכֶם אֶחָד
 וְנַגִּיד-לוֹ עַל-פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 הַיְדוּעַ גִּדַּע כִּי יֹאמֶר
 הוֹרִידוּ אֶת-אֲחֵיכֶם:

וְהָרַעַב כָּבֵד בְּאֶרֶץ:
 וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלוּ לֶאֱכֹל אֶת-הַשֶּׁבֶר
 אֲשֶׁר הֵבִיאוּ מִמִּצְרַיִם
 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֲבִיהֶם
 שִׁבוּ שְׁבְרוּ-לָנוּ מִעֵט-אֶכֶל:
 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יְהוּדָה לֵאמֹר
 הֵעֵד הָעֵד בְּנוֹ הָאִישׁ לֵאמֹר
 לֹא-תִרְאוּ פָנַי בְּלִתִּי אֲחֵיכֶם אִתְּכֶם:
 אִם-יִשְׁתָּךְ מִשְׁלַח אֶת-אֲחֵינוּ אִתָּנוּ
 נִרְדָּה וְנִשְׁבְּרָה לָךְ אֶכֶל:
 וְאִם-אֵינְךָ מִשְׁלַח לֹא נִרְדָּ
 כִּי-הָאִישׁ אָמַר אֲלֵינוּ
 לֹא-תִרְאוּ פָנַי בְּלִתִּי אֲחֵיכֶם אִתְּכֶם:

וְהִרְעִיב כַּבֵּד בְּאֶרֶץ:

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלוּ לֶאֱכֹל אֶת־הַשֶּׁבֶר

אֲשֶׁר הֵבִיאוּ מִמִּצְרַיִם

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֲבִיהֶם

שָׁבוּ שִׁבְרוּ־לָנוּ מִעֵט־אֶכָּל:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוּדָה לֵאמֹר

הֵעֵד הֵעֵד בְּנֵי הָאִישׁ לֵאמֹר

לֹא־תִרְאוּ פָנַי בְּלִתִּי אֲחֵיכֶם אִתְּכֶם:

אִם־יִשָּׁךְ מִשְׁלַח אֶת־אֲחֵינוּ אִתָּנוּ

נִרְדָּה וְנִשְׁבְּרָה לָךְ אֶכָּל:

וְאִם־אֵינְךָ מִשְׁלַח לֹא נִרְדָּ

כִּי־הָאִישׁ אָמַר אֵלֵינוּ

לֹא־תִרְאוּ פָנַי בְּלִתִּי אֲחֵיכֶם אִתְּכֶם:

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל

לָמָּה הִרְעַתֶּם לִי

לְהַגִּיד לְאִישׁ הָעוֹד לָכֶם אֶח:

וַיֹּאמְרוּ

שְׂאוֹל שְׂאֵל־הָאִישׁ לָנוּ וּלְמוֹלְדֹתָנוּ

לֵאמֹר

הָעוֹד אֲבִיכֶם חַי

הִישׁ לָכֶם אֶח

וְנִגְד־לוֹ עַל־פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה

הַיְדוּעַ גִּדַּע כִּי יֹאמֶר

הוֹרִידוּ אֶת־אֲחֵיכֶם:

ש' + ptcp expresses more than a willingness to act (so Joüon, 154l); it indicates "that a state of affairs or behaviour . . . is actually as one wants or expects" (EWAS, 77). WBC

"Why did you treat me so badly by letting the man know that you had another brother?"
(h introducing indirect question (GKC, 150i).) WBC

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם
 אִם־כֵּן | אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ
 קָחוּ מִזֶּמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכֵלֵיכֶם
 וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה
 מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דָבָשׁ
 נְכֹאֵת וְלֹט
 בַּטָּנִים וּשְׂקָדִים:

וְכֶסֶף מִשְׁנֵה קָחוּ בְיַדְכֶם
 וְאֶת־הַכֶּסֶף הַמוֹשֵׁב בְּפִי אֲמַתְחֹתֵיכֶם
 תָּשִׁיבוּ בְיַדְכֶם
 אוֹלֵי מִשְׁגָּה הוּא:
 וְאֶת־אֲחֵיכֶם קָחוּ
 וְקוּמוּ שׁוּבוּ אֶל־הָאִישׁ:

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל־יִשְׂרָאֵל אָבִיו
 שְׁלַחַה הַנֶּעַר אִתִּי
 וְנִקּוּמָה וְנִלְכָה
 וְנִחִיָּה וְלֹא נָמוֹת
 גַּם־אֲנַחְנוּ גַם־אַתָּה גַם־טַפָּנוּ:

אֲנֹכִי אֶעֱרָבְנוּ
 מִיָּדִי תִבְקָשׁנוּ
 אִם־לֹא הִבִּיאֲתוּ אֵלַיךָ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ
 וְחַטַּאתִי לָךְ כָּל־הַיָּמִים:
 כִּי לֹלֵא הִתְמַהְמַהְנוּ
 כִּי־עַתָּה שָׁבְנוּ זֶה פְּעַמִּים:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם
 אִם־כֵּן | אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ
 קָחוּ מִזֶּמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכֵלֵיכֶם
 וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה
 מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דָבָשׁ
 נְכֹאֵת וְלֹט
 בַּטָּנִים וּשְׂקָדִים:

וְכֶסֶף מִשְׁנֵה קָחוּ בְיַדְכֶם
 וְאֶת־הַכֶּסֶף הַמוֹשֵׁב בְּפִי אֲמַתְחִיתִיכֶם
 תָּשִׁיבוּ בְיַדְכֶם
 אֹלֵי מִשְׁגָּה הוּא:

וְאֶת־אֲחֵיכֶם קָחוּ
 וְקוּמוּ שׁוּבוּ אֶל־הָאִישׁ:

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל־יִשְׂרָאֵל אָבִיו
 שְׁלַחַה הַנֶּעַר אִתִּי
 וְנִקּוּמָה וְנִלְכָה
 וְנִחִיָּה וְלֹא נָמוֹת
 גַּם־אֲנַחְנוּ גַם־אַתָּה גַם־טַפָּנוּ:

אֲנֹכִי אֶעֱרְבָנוּ
 מִיָּדִי תִבְקָשׁנוּ
 אִם־לֹא הִבִּיאֲתִיו אֵלַיךָ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ
 וְחִטָּאתִי לָךְ כָּל־הַיָּמִים:

On use of כִּי in apodoses, see
 GKC, 159ee; Joüon, 167s. WBC

כִּי לֹלֵא הִתְמַהֲמְהֵנוּ
 כִּי־עַתָּה שָׁבָנוּ זֶה פְּעָמִים:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אָבִיהֶם
 אִם־כֵּן | אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ
 קָחוּ מִזֶּמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכֵלֵיכֶם
 וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה
 מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דָבָשׁ
 נְכֹאֵת וְלֵט
 בְּטָנִים וּשְׂקָדִים:

וּכְסָף מִשְׁנֵה קָחוּ בְיַדְכֶם

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל־יִשְׂרָאֵל אָבִיו
 שְׁלַחַה הַנֶּעַר אִתִּי
 וְנִקּוּמָה וְנִלְכָה
 וְנַחֲיָה וְלֹא נָמוֹת
 גַּם־אֲנַחְנוּ גַם־אַתָּה גַם־טַפָּנוּ:

אֲנֹכִי אֶעֱרְבָנוּ

מִיָּדִי תִבְקָשׁנוּ

אִם־לֹא הִבִּיאֲתִיו אֵלַיךָ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ

וְחִטָּאתִי לָךְ כָּל־הַיָּמִים:

כִּי לֹלֵא הַתְּמָהֶמְהֶנוּ

כִּי־עַתָּה שָׁבְנוּ זֶה פְּעַמִּים:

GKC

§ 159. Conditional Sentences.

...

ee

3. The absolute certainty with which a result is to be expected is frequently emphasized by the insertion of **כִּי** Is 7:9; 2 S 2:27, 19:7, Jb 11:15; or **כִּי עַתָּה** *now verily*, Nu 22:29, 1 S 14:30 after לוֹ, Gn 31:42, 43:10 after לוֹלֵי, Jb 8:6 after אִם.

On this *corroborative* כִּי cf. such passages as Gn 18:20, &c., and § 148 d. On אִם כִּי after an oath cf. 163 d.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם
 אִם־כֵּן | אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ
 קָחוּ מִזִּמְרַת הָאָרֶץ בְּכֵלֵיכֶם
 וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה

מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דָבָשׁ
 נִבְאָת וְלֵט
 בְּטָנִים וּשְׂקָדִים:

WBC

“a little storax gum,
 a little honey,
 tragacanth and
 ladanum gum,
 pistachios, and
 almonds”

וּכְסָף מִשְׁנָה קָחוּ בְיַדְכֶם
 וְאֶת־הַכֶּסֶף הַמוֹשָׁב בְּפִי אִמְתַּחֲתֵיכֶם
 תָּשִׁיבוּ בְיַדְכֶם

ESV Genesis 37:25 Then they sat down to eat. And looking up they saw a caravan of Ishmaelites coming from Gilead, with their camels bearing gum, balm, and myrrh, on their way to carry it down to Egypt.

וּגְמַלֵיהֶם נֹשְׂאִים נִבְאָת וּצָרִי וְלֵט הוֹלְכִים לְהוֹרִיד
 מִצְרַיִמָּה:

WBC – cf. Esau in Gen 32

Despite the famine, he prepares a “present” of the “choice produce of the land” for “the man.” Though somewhat smaller than the present he sent to Esau, it was no doubt sent with a similar motive: “for he thought ‘I shall mollify him with the present ahead of me, and then afterward I shall see him face to face. Perhaps he will accept me’” (32:21 [20]).

WBC – cf. Joseph in Gen 37

It is possible that the narrator sees a parallel between this expedition to Egypt and the Ishmaelite caravan that brought Joseph there. Both carried similar products, “gums of tragacanth, storax, and ladanum.” From the Ishmaelites, Joseph’s brothers received money; now they are carrying money back to Egypt. “The wheel seems to have come full circle. The plot movement that started with a brother leaving home in all innocence to join his brothers, only to find himself the property of a trading caravan bound for Egypt, now presses for closure once the brothers leave home in a caravan to rescue a brother in Egypt” (M. Sternberg, *Poetics*, 300–301).

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם
 אִם־כֵּן | אִפּוֹאֹ זֹאת עֲשׂוּ
 קָחוּ מִזֶּמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכֵלֵיכֶם
 וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה
 מַעֲטָ צָרִי וּמַעֲטָ דָבָשׁ
 נְכֹאֵת וְלֵט
 בַּטְנִים וּשְׂקָדִים:

Food

וְכֶסֶף מִשְׁנֵה קָחוּ בְיַדְכֶם
 וְאֶת־הַכֶּסֶף הַמוֹשָׁב בְּפִי אִמְתַּחֲתֵיכֶם
 תָּשִׁיבוּ בְיַדְכֶם
 אוֹלֵי מִשְׁגָּה הוּא:

Money

וְאֶת־אֲחֵיכֶם קָחוּ
 וְקוּמוּ שׁוּבוּ אֶל־הָאִישׁ:

Benjamin

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל־יִשְׂרָאֵל אָבִיו
 שְׁלַחַה הַנֶּעַר אִתִּי
 וְנִקּוּמָה וְנִלְכָה
 וְנִחִיָּה וְלֹא נָמוֹת
 גַּם־אֲנַחְנוּ גַם־אַתָּה גַם־טַפָּנוּ:

אֲנֹכִי אֶעֱרָבְנוּ
 מִיָּדִי תִבְקָשׁנוּ
 אִם־לֹא הִבִּיאֲתוּ אֵלַיךָ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ
 וְחַטַּאתִי לָךְ כָּל־הַיָּמִים:

כִּי לֹלֵא הִתְמַהְמַהְנוּ
 כִּי־עַתָּה שָׁבְנוּ זֶה פְּעַמִּים:

וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף
וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָהּ יוֹסֵף:

וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבָאוּ בֵּית יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ
עַל־דְּבַר הַכֶּסֶף הַשֶּׁבַב בְּאִמְתַּחֲתֵינוּ בַּתְּחִלָּה
אֲנַחְנוּ מוֹבָאִים
לְהַתְּגַלֵּל עָלֵינוּ וּלְהַתְּנַפֵּל עָלֵינוּ
וּלְקַחַת אֶתְנוּ לַעֲבָדִים וְאֶת־חֲמֻרֵינוּ:

וַיִּגְשׁוּ אֶל־הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל־בֵּית יוֹסֵף
וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו פֶּתַח הַבַּיִת:

וַיֹּאמְרוּ
בִּי אֲדֹנָי יָרֵד יַרְדְּנוּ בַּתְּחִלָּה לְשֹׁבֵר־אֶבֶן:

וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לִפְנֵי הָאִישׁ
וְשַׁלַּח לָכֶם אֶת־אֲחֵיכֶם אַחַר וְאֶת־בְּנֵימִן
וְאֲנִי כַּאֲשֶׁר שְׁכַלְתִּי שְׁכַלְתִּי:

וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־הַמְּנַחָה הַזֹּאת
וּמִשְׁנֵה־כֶּסֶף לְקַחוּ בִידֵם וְאֶת־בְּנֵימִן
וַיִּקְמוּ וַיִּרְדּוּ מִצְרָיִם
וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי יוֹסֵף:

וַיִּירָא יוֹסֵף אֹתָם אֶת־בְּנֵימִן
וַיֹּאמֶר לָאֲשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ

הֲבֵא אֶת־הָאֲנָשִׁים הַבֵּיתָהּ
וּטְבַח טְבַח וְהָיָה

כִּי אֲתִי יֵאָכְלוּ הָאֲנָשִׁים בְּצֹהֲרֵימָם:

Simeon or Joseph?

WBC

“Your other brother” in context refers to Simeon, but the narrator may have a greater answer to the prayer in view, for the other brother could be Joseph (cf Eph 3:20). (This has been observed by some Jewish commentators: “Jacob [vol. 02, p. 422] prophesied but knew not what he was prophesying; ‘your brother’ refers to Benjamin, ‘another’ refers to Joseph,” so *Abot r. Nat.*, quoted by Leibowitz, 480; similar points are made by *Midr. Rab.* 90:3; *Rashi*; *Ramban.*)

וְלִקְחַת אֶתְנֹו לְעִבְדִּים וְאֶת־חֲמֹרֵינוּ:

וַיִּגְשׁוּ אֶל־הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל־בַּיִת יוֹסֵף

וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו פֶּתַח הַבַּיִת:

וַיֹּאמְרוּ

בִּי אֲדֹנָי יְרֵד יַרְדֵּנוּ בְּתַחֲלָה לְשֹׁבֵר־אֶבֶל:

וְאֶל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לְפָנַי הָאִישׁ
וּשְׁלַח לָכֶם אֶת־אֲחֵיכֶם אַחֵר וְאֶת־בְּנֵימִין
וְאֲנִי כֹאֲשֶׁר שְׁכַלְתִּי שְׁכַלְתִּי:

Food וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־הַמִּנְחָה הַזֹּאת

Money וּמִשְׁנֵה־כֶּסֶף לְקָחוּ בִידָם וְאֶת־בְּנֵימִין

וַיִּקְמוּ וַיֵּרְדוּ מִצְרַיִם

וַיַּעֲמְדוּ לְפָנַי יוֹסֵף:

וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתֶם אֶת־בְּנֵימִין

וַיֹּאמֶר לָאֲשֶׁר עַל־בַּיִתוֹ

הֲבֵא אֶת־הָאֲנָשִׁים הַבֵּיתָה

וּטְבַח טְבַח וְהִכֵּן

כִּי אֲתִי יֵאָכְלוּ הָאֲנָשִׁים בְּצֹהֲרֵי־הַיּוֹם:

וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף
וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָהּ יוֹסֵף:

וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לִפְנֵי הָאִישׁ
וְשַׁלַּח לָכֶם אֶת־אֲחֵיכֶם אַחֵר וְאֶת־בְּנֵימִן
וְאֲנִי כַּאֲשֶׁר שְׁכַלְתִּי שְׁכַלְתִּי:

וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבְאוּ בֵּית יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ
עַל־דְּבַר הַכֶּסֶף הַשֵּׁב בְּאִמְתַּחֲתֵינוּ בַתְּחִלָּה
אֲנַחְנוּ מוֹבָאִים
לְהַתְּגַלֵּל עָלֵינוּ וּלְהַתְּנַפֵּל עָלֵינוּ
וּלְקַחַת אֶתְנוּ לַעֲבָדִים וְאֶת־חֲמֻרֵינוּ:

וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־הַמְּנַחָה הַזֹּאת
וּמִשְׁנֵה־כֶּסֶף לְקַחוּ בִידֵם וְאֶת־בְּנֵימִן
וַיִּקְמוּ וַיֵּרְדוּ מִצְרָיִם
וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי יוֹסֵף:

וַיִּגְשׁוּ אֶל־הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל־בַּיִת יוֹסֵף
וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו **פֶּתַח הַבַּיִת**:

וַיִּרְא יוֹסֵף אֶם־הֵן אֶחָד־בְּנֵימִינוֹ

WBC
 “In the courtyard,” lit “in the opening of the house.” As in the ritual texts, פתח “opening” seems to have the sense of a precinct, such as the court of the tabernacle, surrounding a building (cf eg, Lev 1:3, 5).

וַיֹּאמְרוּ
הַבָּא
וְטַב
כִּי א

וַיֹּאמְרוּ
כִּי אֲדֹנָי יָרֵד יֵרְדֵנוּ בַתְּחִלָּה לְשִׁבְר־אֶכָּל:

Me
 Note too that Joseph used to be in charge of someone else’s house. Again the wheel comes full circle.

וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף
וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָהּ יוֹסֵף:

וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבְאוּ בֵּית יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ
עַל־דְּבַר הַכֶּסֶף הַשֶּׁבַב בְּאִמְתָּחַתֵּינוּ בַתְּחִלָּה
אֲנַחְנוּ מוֹבְאִים
לְהַתְּגַלֵּל עָלֵינוּ וּלְהַתְּנַפֵּל עָלֵינוּ
וּלְקַחַת אֶתְנוּ לַעֲבָדִים וְאֶת־חֲמֻרֵינוּ:

וַיִּגְשׁוּ אֶל־הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל־בֵּית יוֹסֵף
וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו פְּתַח הַבַּיִת:

וַיֹּאמְרוּ

בִּי אָדֹנָי יָרֵד יַרְדֵּנוּ בַתְּחִלָּה לְשִׁבְר־אֶכָּל:

וְאֵל שֵׁדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לִפְנֵי הָאִישׁ
וּשְׁלַח לָכֶם אֶת־אֲחֵיכֶם אַחֵר וְאֶת־בְּנֵימִין

JM § 105 c, p323

בִּי is an entreating interjection in the special sense of *Pardon!, Excuse me!* The fact that we find בִּי solely before אָדֹנָי (7 x) and אָדֹנִי (5 x) clearly indicates that this is mainly a term of politeness. It is used with the strong nuance in Nu 12.11 in order to beg for forgiveness for an offence; elsewhere always in a weakened sense, like *Pardon me!* in English in order to excuse oneself for doing something as in Ex 4.10, 13; Jdg 6.15; in order to excuse oneself for what one is going to say as in Josh 7.8; Jdg 6.13; 13.8; in order to excuse oneself for addressing a person of distinction as in Gn 43.20; 44.18; 1Sm 1.26; 1Kg 3.17, 26†(11).

¹¹ בִּי therefore has a sense totally different from אָנָּה. It does not mean: *for pity's sake I beg you*, as it is usually translated. The sense *Pardon!, Excuse me!* is in favour of the explanation, according to which בִּי would be elliptical for "(the fault is) *upon me*," "I am to blame," an admission which amounts to asking for forgiveness. Note that we never find in Hebrew an expression corresponding to the notion of *begging pardon*; for that one says "I have sinned" (cf. Ehrlich ad Ex 9.27). For that matter BH lacks expressions for "Thank you!".

וַיְהִי כִּי־בָּאוּ אֶל־הַמְּלֹךְ

וַנִּפְתַּח אֶת־אֲמֹתַחְתֵּינוּ

וְהִנֵּה כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי אֲמֹתַחְתּוֹ

כִּסְפֵנוּ בְּמִשְׁקָלוֹ

וַנִּשֵׁב אֹתוֹ בִּידָנוּ:

וְכֶסֶף אַחַר הוֹרְדָנוּ בִּידָנוּ לְשֶׁבֶר־אֶכֶל

לֹא יִדְעֵנוּ מִי־שֵׁם כִּסְפֵנוּ בְּאֲמֹתַחְתֵּינוּ:

וַיֹּאמֶר

שְׁלוֹם לָכֶם אֶל־תִּירָאוּ

אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבֹיְכֶם נָתַן לָכֶם

מִטְמוֹן בְּאֲמֹתַחְתֵיכֶם

כִּסְפֵכֶם בָּא אֵלַי

וַיֹּצֵא אֲלֵהֶם אֶת־שִׁמְעוֹן:

וַיָּבֹא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף

וַיִּתֵּן־מַיִם

וַיְרַחֲצוּ רַגְלֵיהֶם

וַיִּתֵּן מִסָּפּוֹא לַחֲמֹרֵיהֶם:

וַיְכִינּוּ אֶת־הַמֶּנְחָה עַד־בּוֹא יוֹסֵף בְּצֹהָרִים

כִּי שָׁמְעוּ כִּי־שֵׁם יֹאכְלוּ לֶחֶם:

וַיָּבֹא יוֹסֵף הַבַּיְתָה

וַיָּבִיאוּ לוֹ אֶת־הַמֶּנְחָה

אֲשֶׁר־בִּידָם הַבַּיְתָה

וַיִּשְׁתַּחֲוּ־לוֹ אַרְצָה:

WBC

On use of (pseudo) **coh** here, see WOC,
576–77.

WOC (p. 576-77)

§ 34.5.3 Pseudo-Cohortative

a

The cohortative form is sometimes used where an appropriate sense is lacking. The use of a single form to denote both the volitional and indicative moods cannot be readily explained. ...

b

The pseudo-cohortative (as we may call this form) can be used to refer to **past time**, without waw-relative (## 1–2) or with it (## 3–5).²⁸ The latter combination is relatively common (about ninety occurrences) and has an erratic distribution in the Bible. ... The combination is also used in **gnomic** situations (rendered with an English present tense; ## 6-7) and with **future**-time reference (# 8).

וַיִּבֹא הַ

וַיִּתֵּן מִלֵּ

וַיִּרְחֹצוּ

וַיִּתֵּן מִסֵּ

וַיִּכְיִנוּ אֶ

כִּי שָׁ

וַיִּבֹא יוֹ

וַיִּבִּיאוּ לִ

אֲשֶׁר

וַיִּשְׁתַּחֲוּ

וַיְהִי כִּי־בָאוּ אֶל־הַמְּלֹאךְ

וַנִּפְתָּחָה אֶת־אֲמֹתַחֲתֵינוּ

וְהִנֵּה כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי אֲמֹתַחֲתוֹ

כִּסְפֵנוּ בְּמִשְׁקָלוֹ

וַנִּשֵׁב אֹתוֹ בִּידָנוּ:

וְכֶסֶף אַחַר הוֹרְדָנוּ בִּידָנוּ לְשֶׁבֶר־אֶכֶל

לֹא יִדְעֵנוּ מִי־שֵׁם כִּסְפֵנוּ בְּאֲמֹתַחֲתֵינוּ:

וַיֹּאמֶר

שְׁלוֹם לָכֶם אֶל־תִּירָאוּ

אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבֹיְכֶם נָתַן לָכֶם

מִטְמוֹן בְּאֲמֹתַחֲתֵיכֶם

כִּסְפְּכֶם בָּא אֵלַי

וַיֹּצֵא אֱלֹהִים אֶת־שִׁמְעוֹן:

WBC

On use of (pseudo) **coh** here, see WOC, 576-77.

וַיְבֹא הַ
וַיִּתֶּן-מִלִּי

וַיְהִי כִי-בָּאוּ אֶל-הַמְּלֹךְ
וַנִּפְתַּח אֶת-אֲמֹתַחֲתֵינוּ

WOC (p. 576-77)

§ 34.5.3 Pseudo-Cohortative

a

The cohortative form is sometimes used where an appropriate sense is lacking. The use of a single form to denote both the volitional and indicative moods cannot be readily explained. ...

b

The pseudo-cohortative (as we may call this form) can be used to refer to **past time**, without waw-relative (## 1-2) or with it (## 3-5).²⁸ The latter combination is relatively common (about ninety occurrences) and has an erratic distribution in the Bible. ...The combination is also used in **gnomic** situations (rendered with an English present tense; ## 6-7) and with **future-time** reference (# 8).

1.	הָפַךְ יָם לְיַבֶּשֶׁה ... שָׁם
נִשְׂמְחָה-בּוֹ:	He turned the sea into dry land, ... there we rejoiced in him.
Ps 66:6
2.	וָאֵרָא בְּפִתְאִים אֲבִינָה
בְּבָנִים	I saw among the simple, I noticed among the young men ...
Prov 7:7
3.	וָאֶצֶל אֲתַכְּם מִיַּד מִצְרַיִם
... וָאֶתַּנַּה לְכֶם אֶת-אֲרָצָם:
וָאֲמַרָה	And I snatched you from the power of Egypt ... and I gave you their land, and I said ...
Judg 6:9-10
4.	וַיְהִי כִי-בָּאוּ אֶל-הַמְּלֹךְ
וַנִּפְתַּח אֶת-אֲמֹתַחֲתֵינוּ	At the place where we stopped for the night, we opened our sacks.
Gen 43:21
5.	וָאֲשַׁבְּרָה מִתְּלַעוֹת עֹל	I broke the fangs of the wicked.
Job 29:17
6.	נִנְשָׂה כְּעֹרִים קִיר וְכַאֲיֵן
עֵינַיִם נִנְשָׂה	Like the blind we grope along the wall, we grope like those without eyes.
Isa 59:10
7.	נִפְשִׁי בְּתוֹךְ לְבָאִים אֲשַׁכְּבָה	I lie among lions.
Ps 57:5
8.	עַתְּמָתִי אֲרֹאֶה-נֹס עֲשֻׁמָּה
קוֹל שׁוֹפָר:	How long will I see the battle standard and hear the sound of the trumpet?
Jer 4:21

וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָהּ יוֹסֵף

וַיִּתֵּן־מַיִם

וַיִּרְחֲצוּ רַגְלֵיהֶם

וַיִּתֵּן מִסָּפֹא לַחֲמֵרֵיהֶם:

וַיְכִינּוּ אֶת־הַמֶּנְחָה עַד־בּוֹא יוֹסֵף בְּצִהְרִים

כִּי שָׁמְעוּ כִּי־שָׁם יֹאכְלוּ לֶחֶם:

וַיָּבֵא יוֹסֵף הַבַּיְתָה

וַיָּבִיאוּ לוֹ אֶת־הַמֶּנְחָה

אֲשֶׁר־בִּידָם הַבַּיְתָה

וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ־לוֹ אַרְצָה:

וַיְהִי כִּי־בָאוּ אֶל־הַמְּלֹךְ

וַנִּפְתַּח אֶת־אֲמֹתַחֲתֵינוּ

וְהִנֵּה כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי אֲמֹתַחֲתוֹ

כִּסְפָנוּ בַּמֶּשְׁקָלוֹ

וַנִּשֵּׁב אֹתוֹ בִּידָנוּ:

וְכֶסֶף אַחַר הוֹרֵךְ

לֹא יִדְעוּנוּ מִי־שָׁם

וַיֹּאמֶר

שְׁלוֹם לָכֶם אֶל־תִּירָאוּ

אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נָתַן לָכֶם

מִטְמוֹן בְּאֲמֹתַחֲתֵיכֶם

כִּסְפָכֶם בָּא אֵלַי

וַיֹּצֵא אֲלֵהֶם אֶת־שְׁמֵעוֹן:

Anchor

in the exact amount. Literally “in its weight.” Until coins were introduced, toward the middle of the first millennium, all payments in metal were made by weight (stem šql, hence the monetary unit “shekel”). This mode of payment is still often practiced in the Near East.

WBC
On the **dagesh in the א**,
see GKC, 14d.

d

2. In MSS. Mappîq is also found with א, ך, ם, to mark them expressly as consonants, e.g. גֹּׁי (gôy), קָׁו (qāw, qāu), for which ך is also used, as עֵשׂוּׁ, &c. For the various statements of the Masora (where these points are treated as *Dages*), see Ginsburg, *The Massorah*, letter א, § 5 (also *Introd.*, pp. 557, 609, 637, 770), and 'The Dageshed Alephs in the Karlsruhe MS.' (where these points are extremely frequent), in the *Verhandlungen des Berliner Orientalisten-Kongresses*, Berlin, i. 1881, p. 136 ff. The great differences in the statements found in the Masora point to different schools, one of which appears to have intended that every audible א should be pointed. In the printed editions the point occurs only four times with א (א or א), Gn 43:26, Lv 23:17, Ezr 8:18 and Jb 33:21 (אׁ); where the point can be taken only as an orthophonetic sign, not with König as *Dages forte*). Cf. Delitzsch, *Hiob*, 2nd ed., p. 439 ff.

וַיָּבֹא יוֹסֵף בְּצֹהָרִים
בְּלוֹ לֶחֶם:

וַיָּבֹא יוֹסֵף הַבֵּיתָה

וַיִּבְיֵאוּ לוֹ אֶת־הַמִּנְחָה

אֲשֶׁר־בִּידָם הַבֵּיתָה

וַיִּשְׁתַּחֲוּ-לוֹ אַרְצָה:

וַיֹּאמֶר

שְׁלוֹם לָכֶם אֶל־תִּירָאוּ

אֱלֹהֵיכֶם וְאֵלֵהִי אָבִיכֶם נָתַן לָכֶם

מִטְמוֹן בְּאֶמְתַּחֲתֵיכֶם

כִּסְפָּכֶם בָּא אֵלַי

וַיֹּצֵא אֵלֵהֶם אֶת־שִׁמְעוֹן:

וַיִּמְהַר יוֹסֵף כִּי־נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל־אָחִיו
 וַיִּבְקֶשׁ לְבָבוֹת
 וַיֵּבֵא הַחֲדָרָה
 וַיִּבְדַּךְ שָׁמָּה:

וַיִּרְחֹץ פָּנָיו וַיֵּצֵא
 וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר
 שִׁימוּ לֶחֶם:

וַיִּשְׁימוּ לוֹ לְבַדּוֹ וְלָהֶם לְבַדִּים
 וְלַמְצָרִים הָאֲכָלִים אֶתֹּ לְבַדִּים
 כִּי לֹא יוּכָלוּן הַמְצָרִים
 לְאָכֹל אֶת־הָעֵבְרִים לֶחֶם
 כִּי־תוֹעֵבָה הוּא לַמְצָרִים:

וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשָׁלוֹם
 וַיֹּאמֶר

הַשָּׁלוֹם אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם
 הַעוֹדְנֵנו חַי:

וַיֹּאמְרוּ
 שָׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאָבִינוּ
 עוֹדְנֵנו חַי
 וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:

וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא אֶת־בְּנֵי־מִן אָחִיו בְּן־אָמוֹ
 וַיֹּאמֶר
 הֲזֶה אֲחֵיכֶם הַקָּטָן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם אֵלַי
 וַיֹּאמֶר

אֱלֹהִים יַחַנְךָ בְּנֵי:

וַיִּמַּהֲרֵר יוֹסֵף כִּי־נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל־אָחִיו
 וַיִּבְקֶשׁ לְבָבוֹת
 וַיִּבֹא הַחֲדָרָה
 וַיִּבְדַּךְ שָׁמָּה:

וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשָׁלוֹם
 וַיֹּאמֶר
 הַשָּׁלוֹם אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם
 הָעוֹדְנֵנוּ חַי:

וַיִּרְחֹץ פָּנָיו וַיֵּצֵא
 וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר
 שִׁימוּ לֶחֶם:

וַיִּשְׁימוּ לוֹ לִבְדוֹ וְלָהֶם לְבָדָם
 וְלַמְצָרִים הָאֲכָלִים אֶתֹּ לְבָדָם
 כִּי לֹא יוּכָלוּן הַמְצָרִים
 לֶאֱכֹל אֶת־הָעֵבְרִים לֶחֶם
 כִּי־חוֹטְרָה הוּא לַמְצָרִים:

WBC

“He raised his eyes” often indicates that what is about to be seen is most important (13:10; 18:2; 22:4, 13; 33:1, 5; 37:25). “Benjamin his brother, his own mother’s son.” Hitherto in the audience scene, no relational terms have been used. The brothers are just “the men” and Joseph is “the man,” but here suddenly Benjamin is called “brother” and “mother’s son” to emphasize the bond between him and Joseph.

וַיִּשְׁאַ עֵינָיו וַיִּרְא אֶת־בְּנֵימִין אָחִיו בֶּן־אִמּוֹ
 וַיֹּאמֶר
 הֲזֶה אֲחֵיכֶם הַקָּטָן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם אֵלַי
 וַיֹּאמֶר

WBC

“My son” expresses friendliness between two unrelated men of unequal status (1 Sam 3:16; 4:16; 26:21, 25).

אֱלֹהִים יַחַנְךָ בְּנִי:

וַיִּמְהַר יוֹסֵף כִּי־נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל־אָחָיו
 וַיִּבְקֶשׁ לְבָבוֹת
 וַיֵּבֵא הַחֲדָרָה
 וַיִּבְדַּךְ שָׁמָּה:

וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשֵׁלוֹם
 וַיֹּאמֶר
 הַשְּׁלוֹם אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם
 הַעוֹדְנֹו חַי:

GKC

§ 67. Verbs ע"ע, e. g. סָבַב to surround.

n

2. Imperfects Qal with *ō* in the second syllable keep the original *a* in the preformative, but lengthen it to *ā* as being in an open syllable, hence יָחַן, יָמַד, יָעוּ, יָרַן, יָרַע (trans. he breaks in pieces, but יָרַע intrans. = he is evil); imperfects with *ā* have, in the preformative, an *ē*, lengthened from *ī*. See the examples below, under p, § 63 c and e, § 72 h, and specially Barth in ZDMG, 1894, p. 5 f.

The *Hōlēṃ* of the infinitive, imperative, and imperfect (סָבַב, יָסַב) is only tone-long, and therefore, as a rule, is written defectively (with a few exceptions, chiefly in the later orthography, e. g. צוֹר bind up, Is 8:16; גּוֹל Ps 37:5; דוֹם ver. 7; לָבוּז for לָבוּז to plunder, Est 3:13, 8:11). When this *ō* loses the tone, it becomes in the final syllable *ō̄*, in a sharpened syllable *ū̄*, or not infrequently even *ō̄* (see above, k). Examples of *ō̄* are: (a) in a toneless final syllable, i.e. before Maqqeph or in the imperfect consecutive, רָן (rōn) to rejoice, Jb 38:7; וַיִּסָּב Ju 11:18 (once even with *ū̄* in a toneless final syllable, וַיִּרָם Ex 16:20); on the other hand, in the plur. וַיִּסְבּוּ, fem. וַתִּסְבִּינָה, (b) before a tone-bearing affirmative or suffix, e. g. imperative 2nd sing. fem. רָנִי גִזִּי (cf. ff); וַיִּסְבּוּ Jer 50:26; וַיִּסְבּוּ Pr 11:3 Q^rrē; וַתִּסְבְּנָהוּ Ex 12:14 (for the defective writing, cf. וַיִּסְבְּהוּ Jb 40:22). In יַחַנְךָ Gn 43:29, Is 30:19 (for יַחַנְךָ) this *ō̄* is thrown back to the preformative.

וַיִּאמְרוּ
 שְׁלוֹם לְעַבְדְּךָ
 עוֹדְנֹו חַי
 וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחוּ
 וַיִּשְׁאַל עֵינָיו וַיִּרְאֵם
 וַיֹּאמֶר
 הֲזֶה אֲחֵיכֶם
 וַיֹּאמֶר

אֵלֵהֶם יַחַנְךָ בְּנִי:

וַיִּמְהַר יוֹסֵף כִּי־נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל־אָחָיו
 וַיִּבְקֹשׁ לְבָבוֹת
 וַיֵּבֵא הַחֲדָרָה
 וַיִּבְדֹּךְ שָׁמָּה:

וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשָׁלוֹם
 וַיֹּאמֶר
 הַשָּׁלוֹם אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם
 הַעוֹדְנֵנוּ חַי:

WBC

“Serve the food.” “Joseph hosts a meal for his brothers, who years before had callously sat down to eat while he languished in the pit” (Sarna, 302).

וַיִּרְחֹץ פָּנָיו וַיֵּצֵא
 וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר
 שִׁימוּ לֶחֶם:

וַיִּשִׂימוּ לוֹ לֶבֶדוֹ וְלָהֶם לְבַדָּם
 וְלַמְצָרִים הָאֹכְלִים אֹתוֹ לְבַדָּם
 כִּי לֹא יוֹכֵלוֹן הַמְצָרִים
 לֶאֱכֹל אֶת־הָעֵבְרִים לֶחֶם
 כִּי־תוֹעֵבָה הוּא לַמְצָרִים:

וַיֹּאמְרוּ
 שָׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינוֹ
 עוֹדְנֵנוּ חַי
 וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:
 וַיִּשְׂא עֵינָיו וַיִּרְא אֶת־בְּנֵי־מִיֶּזֶן אָחָיו בְּן־אָמוֹ
 וַיֹּאמֶר
 הֲזֶה אֲחֵיכֶם הַקָּטָן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם אֵלַי
 וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יַחַנְךָ בְּנֵי:

וַיֵּשְׁבוּ לְפָנָיו
 הַבָּכָר כְּבִכְרָתוֹ
 וְהַצְעִיר כְּצַעֲרָתוֹ
 וַיִּתְמְהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ׃

וַיֵּשֶׂא מִשְׂאֵת מֵאֲתַת פָּנָיו אֶלֶהֶם
 וַתִּרְבַּ מִשְׂאֵת בְּנִימֹן מִמִּשְׂאֵת כָּלֶם חֲמִשׁ יָדוֹת
 וַיִּשְׂתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ׃

WBC

Everywhere else the verb “stunned” (תמה) describes a strong reaction to something both unexpected and unpleasant, a manifestation of divine judgment (eg, Job 26:11; Ps 48:6 [5]; Jer 4:9). How many of these elements are present here is unclear, but the brothers were certainly disconcerted.

The narrative also notes that Benjamin, like his brother Joseph before him, was singled out for special treatment, receiving five times as much as any of the rest. Was this an attempt by Joseph to reproduce the earlier situation to see whether the rest of his brothers would show the same jealousy toward Benjamin as they had to him, or was it just a mark of his affection for his only full brother?

וַיֵּשְׁבוּ לְפָנָיו

הַבֶּכֶר כְּבִכְרָתוֹ

וְהַצֵּעִיר כְּצִעָרָתוֹ

וַיִּתְמָהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ:

וַיֵּשָׂא מִשָּׂאת מֵאֵת פָּנָיו אֱלֹהִים

וַתִּרְבַּ מִשָּׂאת בְּנִימֹן מִמִּשָּׂאת כָּל־חַמֵּשׁ יְדוֹת

וַיֵּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ: